

Պարույր Սևակ

Աշնանային վալս

Մի մոռացկոտ անձրև
Ու մի երկչոտ քամի
Դաշնագիր են կնքել մեկմեկու հետ՝
Բնա՛վ չհարցնելով կամքն աշխարհի,
Ու գործի են անցել.
Շաղ են տալիս... տաղտուկ:
Տերևները կրկին գործադուլ են անում,
Եվ ծառերի կանաչ գործարաններն արդեն
Էլ չեն արտադրում ո՛չ թթվածին,
Ո՛չ էլ դեղին շրշյուն,-
Չե՛րն անիծած:
Ու ծվատված ձանձրույթն ամենքիս մեջ
Երագում է հիմա հնավաճառ միայն:
Ա՛խ, թե պատուհանից մեկի ձայնը խոսոտ
Խուժեր սենյակ.
«Ձանձրո՛ւյթ, հին-մին ձանձրո՛ւյթ կառնեն»...
Եվ ամենքս ենք հիմա կիսով մենակ,
Եվ ամենքս ենք հիմա կիսով տխուր՝
Հոգնած մե՛ր իսկ բոլոր շարժումներից,
Եվ ձևերի՛ց ամեն
Եվ մտքերի՛ց բոլոր...

Օդը հաստանում է մատախտոդով,
Ու մշուշով երկինքն է ցածրանում.
Որ բարակի թելը համբերության
Ու վեր բարձրանալիս ճիշ ճնգոցով հասվի:
Եվ ամենքս հիմա վատ բաներ ենք հիշում,
Եվ ամենքս հիմա հոռետես ենք դարձել,
Ամեն ինչից զզված,
Ջզված նաև մեզնի՛ց:
Եվ մեր քիթ ու մոթից քնծիծաղ է կաթում,
Ինչպես ամեն ծառից՝ կենտ-կենտ տերև,
Ինչպես ջրհորդանից՝ անձրևաշուր կեղտոտ,
Քիվից՝ պղտոր կաթիլ,
Տոխպ տաղտուկ՝ հոգուց...
Կաթո՛ւկ-կաթո՛ւ-կաթո՛ւկ,-
Հե՛րն անիծած...
Այս սոռացկոտ անձրևն ու այս երկշոտ քամին,
Տխրությունն այս բարակ և տաղտուկն այս պարարտ,
Նաև վատն ու հոռին
Պարագույզ են կազմել
Ու պարում են-պարո՛ւմ-պարո՛ւմ հիմա
Մեր փողոցո՛ւմ,
Տա՛նը,
Մեր սենյակո՛ւմ նեղիկի:
Երկրագունդն է պարում նույն վալսը հին ու նոր,
Տարվա եղանակներն անվերջ նույնն են պարում,
Նույնն է պարում կյա՛նքը,
Նույնն է պարում մի՛տքը:
Այս ի՛նչ խենթություն է,-
Հե՛րն անիծած...
Եվ ինչ է դեռ մնում, որ ի՛նչ անենք:

(Ձանձրույթ առնող շկա.

Մենք ամենքս ենք ծախող)

Ձանձրույթի հետ կազմենք լավ պարագույզ

Ու պտըտվենք մե՛նք էլ,

Մե՛նք էլ պարենք

Խենթացնող այս վալսը՝ խենթի նման,

Պարենք մեր անձկացած ու նեղացած հոգո՛ւմ,-

Ի՛նչ ուզում է լինի.

Հե՛րն անիծած...

16.II.1964թ.

Երևան